

tryggelse af en af Landets vigtigste Produktionsgrene. Jeg gaar nemlig ud fra, at hvad man saaledes har kunnet enes om for at betrygge en af Landets Erhvervsgrene, maa man vel ogsaa kunne enes om, naar der er Tale om at beskytte Smaaafolk mod Bedragerier og beskytte deres Sundhed lige overfor de Angreb, her er Spørgsmaal om. Jeg kan ikke tænke mig, hvad der egentlig skulde være i Veien for, at man følger de samme Grundsætninger i dette Forhold, som vi saaledes have vedkjendt os og har kunnet blive enige om i det andet. Under Forudsætning af, at man i Principet kan enes om, at her er et Forhold, som Lovgivningsmagten bør tage sig af, at der bør være Kontrol med Salg af fordærvede, forvanskede, usunde Levnetsmidler, og at der bør sættes strænge Straffe derfor — og det haaber jeg, at man kan enes om i Principet —, kan der jo altid være Spørgsmaal om et Mere eller et Mindre, men i saa Henseende antager jeg, at det høie Thing vil vise Smødekommen, for at en Foranstaltning kan blive gennemført, som man fra alle Sider maa erkjende har en saa stor Interesse for Smaaafolk. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne i Lovforslaget, men saaledes kun anbefale det høie Thing at fremme det og derigennem bidrage Sit til, at en saadan Foranstaltning, som det forekommer mig, at Alle maa være enige om at erkjende for betydningsfuld for Menigmand, endelig engang ved den danske Lovgivningsmagts Medvirkning maa kunne blive gennemført.

Th. Nielsen: Vige saa lidt som den ærede Taler, der nu havde Ordet, skal jeg inklade mig paa Sagens politiske Historie eller paa Lovforslagets Tilblivelsesmaade. Jeg tror ogsaa, at man gavner Sagen bedst ved at se hørt fra denne Sags tidligere Historie, dersom man overhovedet skal kunne vente at faae Noget ud af den, hvad jeg ligesaa vel som den første ærede Taler kan ønske. Der er vel ikke, saavidt mig bekjendt, fremkommet noget statistisk Materiale, som oplyser, i hvilken Grad Forsølsning af Levnetsmidler finder Sted, men besaaget er der vel næppe Grund til at tvivle om, at saadan Forsølsning finder Sted. Den frie Konkurrence har jo medført — det er en af dens Skyggesider, og det ligger i dens Natur — at Individerne stræbe efter at blive saa rige som muligt. Det fremkommer let, naar man arbejder efter Individet i Stedet for efter Korporationer. Værre er det, naar de Paagældende søge at blive rige, ligegyldige for, paa hvilken Maade det sker, enten

det sker ved ærlige eller ved uærlige Midler, enten det sker paa deres Medmenneskers Pungs Bekostning eller paa deres Medmenneskers Sundheds Bekostning. Maaſte er endda det Sidste det værste, maaſte følges undertiden begge Dele ad. Der er altsaa for mig efter Alt, hvad der foreligger erfaringsmæssigt, næppe nogen Tvivl om, at der kan være Trang til Stede til, at et saadant Lovforslag kan gaa igjennem. Saavidt mig bekjendt er der jo heller ikke fra dette eller fra det andet Things Side sagt, at der ikke er Trang dertil. Kun har man ikke kunnet enes om Maaden, hvorpaa det skal kunne ske. Det Lovforslag, som her foreligger til Forhandling, er jo meget forskjelligt fra det, den ærede Justitsminister oprindelig forelagde i 1878. I visse Henseender synes jeg nok, at nærværende Lovforslag i ikke ringe Maade har Fortrin, og da navnlig i den Retning, at medens det efter det tidligere Forslag var paalagt Kommunerne at udrede Omkostningerne ved Tilsynet, ere de nu førte over paa Statskassen. Dette betragter jeg som et meget stort Fremskridt. Jeg kan nemlig ikke se, at det bør være en kommunal Foranstaltning at føre Tilsyn med, at Mennesker ikke blive ødelagte, at de ikke paa denne Maade miste deres Penge eller Sundhed. Saadanne Foranstaltninger bør træffes af Staten, og altsaa bør ogsaa Staten udrede Omkostningerne derved. I den Henseende finder jeg saaledes, at der er et meget stort Fremskridt i dette Lovforslag. Derimod er det jo en anden Sag, om man ikke alligevel kunde medtage Kommunerne noget, og om man ikke kunde ved Lovforslaget give Sundhedskommissionerne en bestemt Virksomhed. Sundhedskommissionerne vare jo ogsaa nævnte i de tidligere Lovforslag, og der er blevet udtalt Ønske i et af Thingene — jeg husker ikke hvilket — om i Lovforslaget at fastsætte, hvilke Bestemmelser Sundhedskommissionen for denne Sags Vedkommende skulde have i deres Vedtægter. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vilde være aldeles urigtigt, at man indordnede Sundhedskommissionerne, forsaavidt denne Sag angaar, under Lovforslaget. Sundhedskommissionerne have jo i de sidste Aaringer faaet overmaade stor og jeg kan sige glædelig Udbredelse. Der er nu affattet Sundhedsvedtægter i en Række af Kommuner. Jeg hensliller derfor, om det ikke kunde være rigtigt, forudsat at der kunde opnaas Enighed mellem Alle derom, at optage denne Side af Sagen og i det Hele paakalde Kommunerne Bistand noget. Det kunde man meget vel gjøre uden at behøve at forlange Pengebidrag af dem til Udbidelse af de med